

Redaktionelt forord

»Politikere er mediekynikere og medielidelige«. Sådan kritiseres politikere nogle gange i offentligheden. Af og til bliver relationen mellem medier og politikere brugt til at forklare, hvorfor befolkningens tillid til politikere er for nedadgående. Politikere løber efter den medieskabte virkelighed og glemmer i farten at have meninger selv.

Medierne bliver også kritiseret. De kan være for venstresnoede og dermed skævvride den offentlige debat. Medierne bliver endvidere nogle gange kritiseret for at være for ukritiske og for uvidende, og dermed slet ikke den nødvendige modvægt til durkdrevne politikere. Der er alt for lidt faglig tyngde i journalistuddannelsen og alt for stor hastighed i det daglige journalistiske virke til, at medierne på nogen måde kan gøre sig gældende i politik.

I offentligheden er der således synspunkter, der peger i alle retninger: Medierne er for magtfulde i dansk politik, eller medierne er for magtesløse i dansk politik. I dette temanummer, der er redigeret af *Erik Albæk* og *Claes de Vreese*, konkluderes først og fremmest, at medialiseringshypotesen kan bekræftes. Hypotesen hentyder groft sagt til, at forholdet mellem medier og politikere er dobbeltsidigt. De påvirker hinanden. Det interessante er imidlertid, at vi stadig mangler meget præcise antagelser om, hvilke betingelser der skal være til stede, for at medierne påvirker politikeres holdninger og adfærd, og

hvornår politikere påvirker mediernes dagsorden og nyhedsvinkler.

En yderligere kompleksitet opstår, når vi skal finde ud af, hvor meget medierne og politikere påvirker hinanden. Hverken medierne eller politikere eksisterer i et vakuum. De er under påvirkning mange steder fra, og hvor er det præcist i denne ligning, at de påvirker hinanden? Hertil kommer naturligvis, at »politikere« og »medier« som analytiske kategorier langt fra er statiske størrelser. At være politiker i dag er meget anderledes end for blot to årtier siden, og medierne er ligeledes under rivende udvikling i kommunikations- og informationssamfundet.

Uden for temanummerets ramme offentliggøres to forskningsartikler og en reviewartikel. I den første artikel argumenterer *Julia Salado-Rasmussen* og *Thomas Bredgaard* for, at når vi har med meget komplekse offentlige indsatser at gøre, er det utilfredsstillende at bruge traditionelle kvantitative evalueringstrin. De foreslår derimod, at man starter med at anvende den såkaldte virkningssyntese. I artiklen demonstreres, hvordan dette kan gøres i forhold til brugen af virksomhedspraktik for kontanthjælpsmodtagere i beskæftigelsesindsatsen.

I den anden forskningsartikel uden for tema ønsker *Filip Brodthagen*, *Martin Mardorf* og *Lasse Aaskoven* at undersøge, hvorfor de svenske offentlige finanser kom nogenlunde

helskindet gennem finanskrisen, hvorimod de danske offentlige finanser led nød. Selvom de to lands økonomiske udfordringer og strukturer ikke er helt sammenlignelige, falder det dog i øjnene, at den svenske budgetprocedure er ganske centraliseret, hvilket den danske først blev med budgetloven i 2012. Denne centralisering kan være én af de centrale årsager til, at svenskerne kunne holde styr på udgifterne på det kommunale niveau, hvorimod dette ikke lader til at have været tilfældet i Danmark.

Endelig afsluttes dette nummer af *Økonomi & Politik* med en review artikel af *Heine Andersen*. Der stilles skarpt på idealet om forsk-

ningsfrihed. Frigørelsen af forskning på universiteterne tager fart med 1800-tallets reformer, og ofte henvises til Humboldts reform af Preussens universitetsvæsen fra 1810 med idealerne om Lehr- und Lernfreiheit som et forbillede. Studeres dansk universitetspolitik og de danske universiteters lovgivning i dag, skal man imidlertid kigge langt efter realiseringen af idealet om forskningsfrihed. Ingen universiteter har i dag et dokument, hvori det står beskrevet, hvad forskningsfrihed omfatter og hvordan den efterleves i praksis.

Martin Marcussen

Professor, ansvarshavende redaktør for
Økonomi & Politik